

ондѣли онъ прокляша оная яма, и да не послуша въ предѣ никакова молба, и загубва времето си сосъ звѣровеше, койшо какъ шо се вижда, нарочно се собраха шамъ да го млчапъ. Но дворянино вивѣвъ шой редъ, какъ закоснѣ дровосѣчецо да хвѣрли въжешо, начна пакъ да го выка, и да му се моли сосъ плачь за да го помилува, и да го не остава да умре онъ гладъ, защошо е человекъ и божіе созданіе, защо иначе не ще да може да даде онвѣпъ на Бога зарадъ душаша му, ако умре онъ неговаша причина.

Дровосѣчецо умилсе и въ шой редъ, и съ надежда за да пріемне мзда онъ Бога, рѣшисе да го извади, чесо ради пакъ хвѣрли въжешо си, и думаше въ себе си, еда ще се улови пакъ нѣкое чудовище за да го извлече, но когдашо видѣ какъ излѣзна человекъ, зарадувасе со все сердце. А дворянино кашо излѣзна онъ ямаша, въ кояшо мыслеше какъ ще му блде гробъ, койшо ще го закопае въ пусшыняша, падна на нозѣше на дровосѣчца, и ги цѣлуваше сосъ плачь и слезы, и се заклиняше какъ ще му блде одолженъ сосъ голема признашелность чрезъ цѣлыяпъ си живошъ.

Въ шой часъ взе го дровосѣчецо въ колыбата си, посшла му сиромашкаша си по-